

نگاهی کلی به جنبش کارگری

در سال گذشته

بقیه از صفحه ۸

این اعتصاب خصوصی سازی این معدن و تعویق ۲ ماه حقوق و مزایا بود. این حرکت اعتراضی کارگران، یکی از مهمترین و طولانیترین حرکت کارگری در سال گذشته بود.

سرانجام با موافقت کارگران و به تشخیص کمیسیون کارگری استانداری گیلان، این واحد معدنی به شرکت اکتشاف حفاری ایران واگذار شد و کارگران آن دست به اعتصاب خود پایان دادند.

*تجمع و اعتراض کارگران کارخانه کاشی حافظ در شیراز

کارخانه کاشی حافظ با هزار نفر کارگر در شهرک زرقان در پانزده کیلومتری شرق شیراز (جاده شیراز به اصفهان) واقع شده است. ۵۰٪ این کارخانه در مالکیت بخش خصوصی و ۵۰٪ آن در مالکیت بانک صنعت و عمران میباشد. در پی نو سازی بخشی از ماشین الات این کارخانه کار فرما، تصمیم به اخراج ۴۰۰ نفر از کارگران را گرفته و در پی دو هفته گذشته این موضوع را به آنان اعلام میکنند. این کارگران اخراجی که کم سابقه کاری ترین آنان چهارسال و اغلب بیش از بیست سال از عمر خود را، در کار برای این مرکز تولیدی گذرانده بودند دست به اعتراض و اعتصاب میزنند.

از ابتدای همین هفته کارگران شاغل، به حمایت از همکاران اخراجی خود، دست از کار کشیده اند. در پی پیوستن و حمایت کارگران شاغل و ازدحام کارگران اخراجی در محوطه کارخانه، بیست دستگاه اتومبیل حامل نیروهای ضد شورش و سرکوبگر از نیروهای یگانهای ویژه سرکوب شهر شیراز به محل کارخانه اعزام شده و روز سه شنبه و چهارشنبه به این تجمع حمله ور شده و تعدادی را مضروب و تعدادی را دستگیر نموده اند، اما در پی حمایت جدی کارگران شاغل و ایستادگی کارگران بدون آینده اخراجی، در مقابل سرکوب و تهدید، کارفرما پیشنهاد بازخريد (درمقابل مبالغ ناچیز) را مطرح کرده اما کارگران تا دریافت خبر (عصر چهارشنبه هفتم بهمن ماه ۱۳۸۳) مصمم به ادامه حرکت اعتراضی خود تا بازگشت کارگران اخراجی بر سرکارشان بودند. (پیک ایران: پنجشنبه ۸ بهمن ۱۳۸۳)

*کارگران صابون سازی یاس خرمشهر پس از سه سال اعتراض، اقدام به

اعتصاب یک هفته ای کردند. اعتصاب کارگران این شرکت بدون نتیجه خاصی پایان یافت.

در مورد این اعتصاب و اصولاً رابطه بین کارگران با نهاد دولتی خانه کارگر ابوطالبی، دبیر خانه کارگر خوزستان اعتراف جالبی می کند. وی می گوید: «مهمترین مساله خانه کارگر و شورای اسلامی استان، آرام نگهداشتن کارگران این واحد تولیدی و حل مساله به صورت توافقی است.» (ایلنا: جمعه ۷ اسفند ۱۳۸۳)

کردند، اما همچنان بدون پاسخ مانده اند.

*بیش از ۵۰۰ تن از کارگران صنایع پوشش رشت به دلیل عدم دریافت ۴ ماه حقوق، جاده اصلی رشت به بندر انزلی را مسدود کردند. (ایلنا: جمعه ۷ اسفند ۱۳۸۳)

*به گزارش خبرگزاری دولتی فارس، صبح روز چهارشنبه ۲۴ فروردین ۱۳۸۴ حدود ۵۰ معلم زن حلق التدریس در مقابل ساختمان مرکزی وزارت آموزش و پرورش تجمع و تحصن کرده و با سر دادن شعارهایی با مضامین عدالت خواهی خواهان رسیدگی آموزش و پرورش به مشکلات خود شدند.

*تحصن و اعتراض ۴ هزار نفری کارگران کارخانجات «کشت و صنعت و شهید بهشتی و شهید رجایی» پس از گذشت یک هفته همچنان ادامه دارد. این خبر را روز شنبه ۲۷ فروردین ۱۳۸۴ خبرگزاری دولتی کار منتشر کرد. به دنبال تصمیم دولت درباره واگذاری کارخانجات «کشت و صنعت شهید بهشتی و شهید رجایی» و «هفت تپه» تحصن و اعتراض کارگران شروع شد. *روز یکشنبه ۲۸ فروردین ۱۳۸۴ ایلنا خبر تعطیل کارخانه نساجی «آران جنوب» در آبادان و بلا تکلیفی ۵۰ کارگر آن را منتشر کرد. علت تعطیلی این کارخانه کمبود مواد اولیه اعلام شد.

*تعدادی از پرسنل پتروشیمی آبادان در اعتراض به بازنشستگی اجباری خود از سوی مدیریت پتروشیمی، با اجتماع در محل خانه کارگر آبادان، اظهار داشتند که یک ماه است که از ورود آنان به شرکت جلوگیری می شود و اکنون در بلا تکلیفی به سر می برند. (ایلنا: چهارشنبه ۳۱ فروردین ۱۳۸۴)

*بنا به خبر روز پنجشنبه ۱ اردیبهشت ۱۳۸۴ ایرنا حدود ۲۰۰ نفر از کارگران شرکت سالمین شهرستان ساوه پس از سه روز تحصن فعالیت کاری خود را روز پنجشنبه از سر گرفتند. در پی اعتراض کارگران، کارفرمای شرکت سالمین متعهد شد تا نتیجه نهایی و

تحقق خواسته های کارگران و تصمیم کارشناسان وزارت کار تعدیل نیرو نداشته باشد.

شرکت سالمین تولیدکننده مواد غذایی "سالمین" با ۳۵ نفر نیرو در شهرک صنعتی کاوه شهرستان ساوه واقع شده است.

مقابله سرکوبگرانه رژیم با کارگران

مساله مقابله نظامی و امنیتی با جنبش کارگری یک امر متداول در سال گذشته بود. اما نکته مهمی که در لابلای خبرها درز پیدا می کرد این بود که کارگران در مقابله با این سرکوبگرها به مساله مقابله متقابل فکر می کردند. برای نمونه به خبر مربوط به حرکت اعتراضی کارگران کارخانه «نساجی فومنات» توجه کنید.

در این خبر یک کارگر می گوید: «اگر آنروز ما سلاح را از دست سربازان می گرفتیم، خون به پا می شد.»

این کارخانه قبلاً دولتی بود و قبل از واگذاری به بخش خصوصی، یک هزار و ۲۰۳ کارکن داشته که پس از واگذاری، به ۵۳۵ کارگر تقلیل پیدا کرده است. این شرکت، از سال ۸۲ در راستای برنامه توسعه سوم، توسط شرکت سرمایه گذاری «آتیه دماوند» به عنوان یک بنگاه مالی متعلق به بانک صنعت و معدن به بخش خصوصی واگذار شد.

اما متن خبر به شرح زیر است:

با تجمع کارگران مقابل کارخانه «نساجی فومنات»، نیروی انتظامی با نیروهای ضد شورش خود در محل حضور پیدا کرد و با کارگران برخورد فیزیکی صورت داد که این برخورد منجر به مجروح شدن ۵ نفر از کارگران شد که جراحات ۳ نفر از آنان شدید بود و افراد مذکور به بیمارستان منتقل شدند.

رمضان علی شیرعلی پور، یک کارگر قسمت تکمیل کارخانه نساجی فومنات که در جریان درگیری نیروی انتظامی با کارگران این واحد مجروح شده، می گوید: «مساله تجمع در مقابل کارخانه، یک امر صنفی و خارج از هر گونه مساله سیاسی بود. اما یگان ضد شورش نیروی انتظامی به همراه تعدادی لباس شخصی برای سرکوبی کارگران در محل حضور پیدا کرد.

وی ادامه داد: کارگران نساجی فومنات حدود ۱۱ ماه است که حقوق نگرفته و حتی برای خرید نان دچار مشکل شده اند و هدف ما از تجمع این بود که صدای ما به گوش مسوولین استانی و کشوری برسد.

این کارگر اضافه کرد: یکی از لباس شخصی ها به نام ..... بسیار سربازان را تحریک می کرد که همین شخص با یک بشکه ۵۰ لیتری بر سر من کوبید و باعث مجروح شدن من شد.

وی ادامه داد: آقایانی که نیروی ضد شورش برای سرکوبی ما آوردند، فکر نکردند که ما خارجی نیستیم، بلکه ایرانی هستیم.

وی افزود: فرماندهی که دستور زدن کارگران را داده است، خیلی ناپخته عمل کرد و اگر آنروز ما سلاح را از دست سربازان می گرفتیم، خون به پا می شد.» (ایلنا: شنبه ۱۰ بهمن ۱۳۸۳ - ۲۹ ژانویه ۲۰۰۵)

روز بعد در یک خبر دیگر از همین خبرگزاری اعلام شده که: «یکی از کارگران نساجی فومنات به علت فقر و بدهی، خود را در در محل سالن تکمیل کارخانه حلق آویز کرد؛ اما کارگر دیگری طناب دار را قطع کرد و باعث نجات او شد.»

نمونه ای از همبستگی کارگری

کمی پس از آغاز حرکت های اعتراض آمیز کارگران شرکت صنعتی «پارس مینو» در خرمدره زنجان، کارگران شرکت صنعتی «پارس مینو» در تهران نیز به منظور برآورده سازی مطالبات قانونی خود دست به اعتصاب زدند.

اعتصاب کنندگان می گویند: مدیر شرکت مینو، بارها در برابر مسوولان اداره کار و مقامات انتظامی، رفتار کارگران را خصمانه و خواسته های آنان را غیر قانونی خوانده است؛ به گونه ای که پس از اولین اعتراض کارگران در ماه رمضان، طی نامه ای اعتراض کنندگان را مخالفان نظام دانسته است. (ایلنا: شنبه ۱۰ بهمن ۱۳۸۳ - ۲۹ ژانویه ۲۰۰۵)

حرکتهای اجتماعی - سیاسی کارگران، حق تشکل مستقل

خواست محوری کارگران

نخست باید گفت که هر حرکت اجتماعی در ایران که خواستار یکی از حقوق پایه ای شهروندی باشد به ناچار یک حرکت سیاسی است. علت این امر را باید در خصلت و ماهیت نظام حاکم بر ایران یعنی نظام ولایت فقیه دانست.

تا دوسال پیش رژیم ایران از کسوهایی بود که به طور مداوم یا در لیست سیاه سازمان بین المللی کار بود و یا از طرف این نهاد بین المللی و

بقیه در صفحه ۱۰